

ת. גולובסקי

מיטב השיר - אמיתו

(לשירת אסתר ראב)

„ערב ערב היות יתדיו, לשון אדומה כזיק
שרבב ממרום חגי חיים“. הוודאות המרה
של עולם שאבד לו אלוהיו וצלמו באדם
ונפתולים שבממש ובנפש אינם זרים גם
לה, כלכל היתר, אך בה עוד חי המרי ה-
טוב המחסיס ליה חיים, עוו ויכולת לעמוד
בכל זאת בעינים פקוחות, יודעות וכוא-
בות :

הרם זרוע - והך,
נפץ קערת-דקיע ריקה,
המתפרכסת מעל עם בא אביב, - -
על האדמה דרך אחת,
נפתוליה לך תעמיק
בין פלטי מגור -
לך בה : נפול וקום.

מבעיתיות לאומית הלובשת מעטה אי-
מאגייסטי מובהק עשיר מבע ומשמעויות
עוברת המשוררת אל המרחבים האוניבר-
סליים, בהם מנוצלות כל האפשרויות :
אסתטיות, ליריות והגותיות, על מנת למ-
מש תחושת מולדת שורשית ובריאה כ-
אספקט יחיד שאין שני לו מפנית הי-
חיד אשר לה אל גופי אדם באשר הוא. גם
לארועים ולתמורות של ימים אחרונים
ערה ומגיבה המשוררת, זאף פה ניכרת
עצמיותה התוססת, שאינה מבקשת לע-
צום עינים בפני המתרחש, אלא לעמוד
ב„ערבול העתיק“ בכוחה של אמת ש-
אינה יודעת פשרות וכניעה :

הבו לי אמת מרה
ונלוית עיניים
המולכה בגאון
על אכזב התעתועים.

הרבה מסוד היפה שביצירה זו מצוי
בדוק האמוציונלי המרחף מעל לתמונות
רבות הממדים והעומק ומאחה את האי-
מאגיים הבודדים למסכת בעלת חותם
אחיד ועצמי, שכחו בערבוב התחומים
שבין רגש ומחשבה.

מבחר השירים של המשוררת אסתר
ראב, בת למשפחה של מתישבים ראשו-
נים בפתח-תקוה, יצא ב„הוצאה מקורית“
(הוצאת אגודת הסופרים ליד הוצאת „מס-
דה“) וזיכה את המשוררת בפרס לספרות
יפה של עירית חולון.

באסופת שירים זו אנו מלווים את אס-
תר ראב לאורך דרך חייה עד הלום, הד-
רך שטופת השמש „השטוחה כעריסת חול
רכה בין גדרות השטה“ הריחנית במרחבי
השדות הריקים של מולדת דלה ועירו-
מה אכולת קמשונים ואימות לקראת אופ-
קים גוגים הסוגרים על הבאות. בלשון
פלסטית גמישה ומלודית, משוחזרת כליל
מז הריתמוס הכפוי שבקצב נחרז ודוגמ-
תי, מתרכבים חוויות ורשמים, רעננים
ורוטטיב כביום הבראם, לתקופה נוש-
מת וחיה לעינינו דרך פריסמה מגוונת
של יחיד בעל עין חדה ולב רגיש.

המיתאר מצטיין בעצמיות חזקה, שרא-
שיתה ציוריות עשירה כמעט אפית, ה-
יודעת למצות במשיכות מכחול אחדות
תוכם ועיקרם של משטחים ותחושות, -
ובהמשכה מתבגרת ועוברת אל נופים ש-
בנפש ובהגות. גילויים חיצוניים ששעתם
חלפה להסעיר ולעורר חוויות. יטוד לשיר-
חה מושאלים כדמויים חיים ומפעימים ו-
הופכים חוויות בעלות עימה פיזית, ה-
חותרת אל משמעות פנימית אחידה ומ-
קורית. אין כאן כמעט שאיבה ממקורות
זרים, מיתיים או חדשים, כנהוג אצל
רבים, כי אם נטילה חופשית וטבעית מ-
תוך האוצר העצמי הנובע תמידית מהט-
תכלות ערה ומפעילה.

מול הארועים המתחלפים מאחורי הק-
לעים והצחיתות הבסיסית העורמת אב-
דות מצטברות והולכות, זמן נושר, אש-
ליות מתבדות - מעמידה המשוררת את
החיות התוססת שבה, היודעת לצעד עם
הכל צעד פשוט וכן ולהושיט יד-אחות
לגעזב ולמך בשעותיו הקשות על מנת
שיוכלו לחול יחדיו עוד כברת חיים :